

* * *

„To vypadá, že je to s váma docela vážný,“ prohrábne si Patrik husté, lehce šedivější vousy a přesune svoji pozornost k mobilu. „Dežo to nedá. Prej nestíhá.“

„Klasika,“ řekne Filip a odhrne si z čela přerostlou ofinu. Má úzké oči, které jeho tváři dodávají někdy až ospalý výraz. Flegmaticky monotónní hlas tomu dojmu jen napomáhá. „Dežo nestíhá už osm let.“

„Si stejně myslím, že je s Janou.“

„S jakou Janou zase?“ zeptá se Aleš. „Anebo ne, nechci to vědět.“

Za oknem osvěžuje vzduch přehánka, pražská kavárna kousek od břehu Vltavy přesto není plná ani z půlky. Trojice přátel zabrala stůl až v zadní části, kam obsluha musí chodit za roh. Okolní stoly zejí prázdnotou.

„Každopádně ty se z toho nevykecáš, Aleši,“ vrátí se Patrik k tématu dne. Z party je s několikaměsíčním náskokem nejstarší, i když mu bude teprve třicet. Vlasy mu trochu ustupují a pod vousy skrývá dvě brady. „Setkání s rodičema tvý holky je velkej krok,“ dodá. „Jak dlouho spolu jste?“

„V prosinci to budou dva roky. A seznamovat se budu už jenom s tátou. Mámu znám.“

„Počkej... Neříkals, že je její táta...“ vloží se do toho Filip.

„Jo, její táta je sůl týhle země,“ odfrkne si Aleš.

„Co to znamená?“ nechápe Patrik. Filip se pobaveně opře, jako by věděl, co bude následovat.

„Její táta je bejvalej novinář,“ řekne Aleš, když se napije. Výjimečně má před sebou pivo, protože cider došel, ledový čaj nevedou a minerálka stojí o pět korun víc. Je to jeden

z těch okamžiků, kdy ho napadne, jestli by neměl začít pít kafe.

„Jakože byl novinář do revoluce,“ pokračuje pak. Tón mu při posledních slovech zhořkne, ale Patrik pořád čeká na pointu. Když nic nenásleduje, zeptá se:

„Co je na tom špatně?“

„Ty vole, kdo asi dělá novináře v totalitním státě?“ rozhodí Aleš netrpělivě ruce.

„Komouš?“ zamračí se kamarád.

„Hůř. Protože po revoluci šel prostě dělat pro Američany do reklamky.“

Patrik nad tím chvíli přemýšlí, obsluha – štíhlá čtyřicátnice s asymetrickým účesem – mezitím odnese prázdné sklenice, aniž by se na cokoliv zeptala.

„Devadesátky byly divoký,“ řekne do ticha Filip.

„Právě,“ přitaká Aleš se zřetelným sarkasmem. „Revoluce byla sametová a něžná, devadesátky byly divoký.“

„Tak to říkaj i lidi jako Gott, že to byla jenom takzvaná revoluce,“ potvrdí Patrik. „Zároveň je ale všechno relativní. Ne každěj, kdo nebyl disident, je nutně komunista.“

„Já ti nevim. Tady v tý republice už je všechno tak relativní, že v parlamentu jsou lidi, co na Národní mlátili studenty,“ podrbe se Aleš na hlavě.

„Dobře, no. A statisíce nebo spíš miliony lidí prostě jenom za komoušů chodily do práce. Budeš jim vyčítat, že nevyhazovali do vzduchu mosty? Nebo že se na protest nezapalovali?“

„To je těžký...“ začne pomalu Aleš a zamyšleně se podívá kamsi nad Patrika. „Ale jenom díky týhle pohodlnosti mohl režim fungovat. Kdyby si každěj nehleděl akorát svýho a nezavíral se před zbytkem světa na chalupu s lahváčem, třeba